

тѣхъ поетъ възпѣ величествената българска природа, разказа живо и увлѣкателно страданията на народа и подвизитѣ на борцитѣ за свободата. И затова поколѣнието ще ги чете и препрочита, ще се наслаждава отъ тѣхъ и ще черпи поука и вѣра въ бждащето. Вазовъ, повече отъ всички, ни вдѣхна любовъ къмъ отечеството, научи ни да го обичаме, и когато е потрѣбно, да се жертвуваме за него.

Много страници сж потрѣбни да се опише живота на Вазова. Тукъ ние, по случай 10 години отъ смъртта му, ще разкажемъ само нѣщо отъ детскитѣ и юношески години на поета, тъй както самъ той ги описва въ своитѣ произведения.

Иванъ Минчевъ Вазовъ се е родилъ на 27 юний 1850 г. въ подбалканския градецъ Сопотъ. Тъмна и неприветлива била бащината къща, въ която се родилъ и живѣлъ до двайсетата си година народниятъ поетъ. Той често си спомня за това мило гнѣздо, гдето сж расли силитѣ му подъ сладкитѣ грижи на майка му и съ което сж свързани неизличими спомени отъ детската и юношеска възраст.

— И сега виждамъ — пише поетъ следъ 65 години — нашиятъ дългнестъ и пречупенъ като буква Г дворъ, покритъ на единия край съ лози, обсаденъ съ голѣми бухнати чемшири край глухата висока стена на южния ни съседъ. Ето високата люляка подъ лозата, на единъ клонъ на която висѣше фенера надъ трапезата, заобиколена отъ многобройната изгладняла бащина челядь; слушамъ и сега веселата пѣсенъ на чучурчето, отъ дето течеше баричка посрѣдъ калдъръма на двора. Ето и малкото дъсчено одърче, въ дѣлнични дни голо, но въ празнични дни то бѣ засмѣно, премѣнено съ червени шарки китеникъ. Тамъ баща ми на връщане